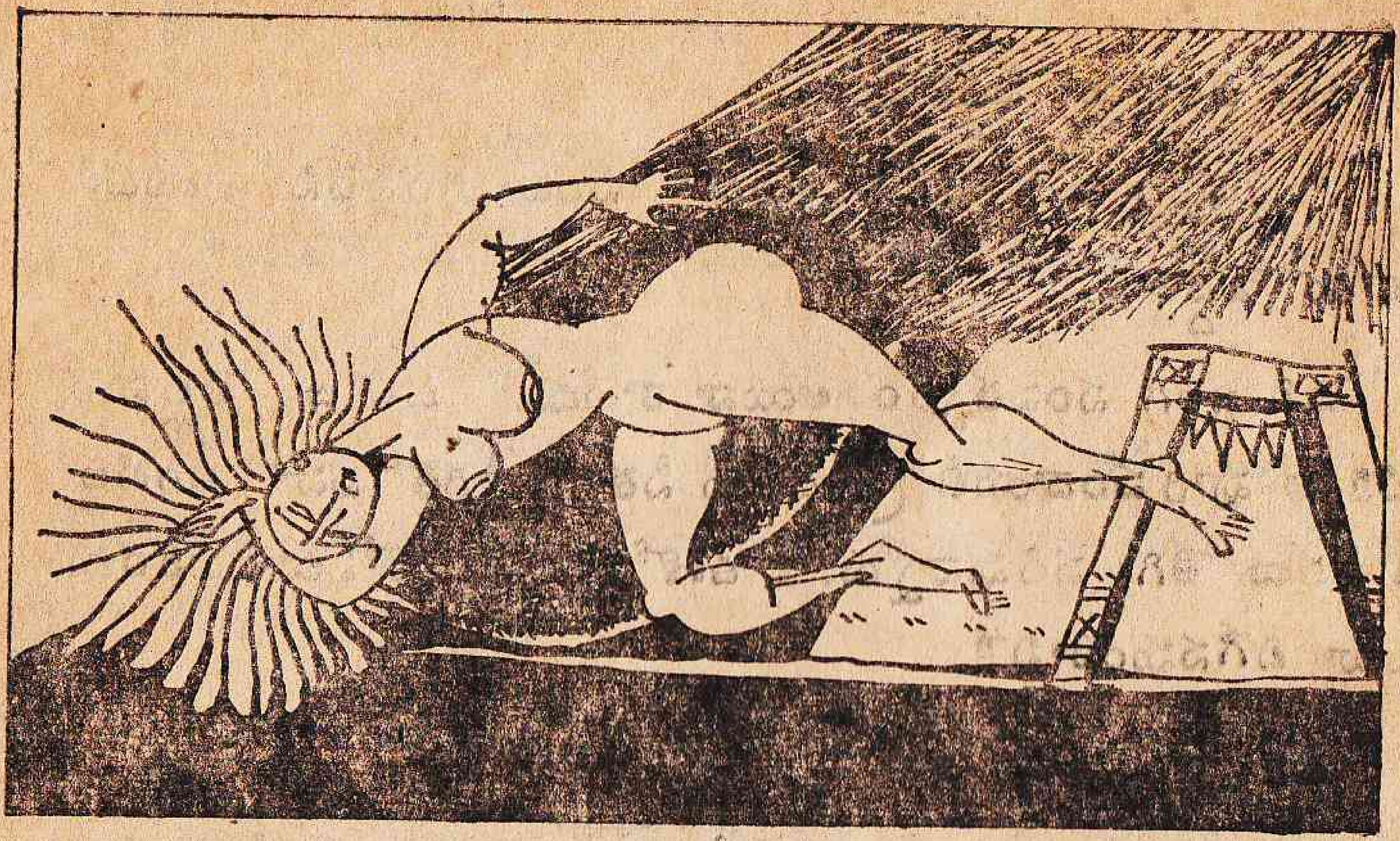

సీతాలు గుడిసె మారింది

నగరం నడిబొడ్డు మీద, చీకట్లో, ఆ అందమైన భవంతి శ్రీమహావిష్ణువు గుండెల మీద లక్ష్మీదేవి ముఖంలా వుంది.

ఛ! అదేం వుపమానం మరీ పాతది. అందులోనూ వూహకందని వుపమానం.

సరే, పోనీ. అమ్మాయి అందమైన జుట్టులో తెల్లని మల్లెపూవులా వుందని అందాం.

ఆ అందాల భవంతి ముందు

'ఆర్కిటెక్ట్స్ అండ్ ఆర్కిటెక్ట్స్ లిమిటెడ్. ఇంజనీర్స్ అండ్ కాంట్రాక్టర్స్—' అని పెద్ద సైను బోర్డు వుంది. ఆ కంపెనీ యజమాని సాంబమూర్తిగారికి ఆ భవనం మూడో అంతస్తులో అకస్మాత్‌గా మెలుకువ వచ్చింది.

సాంబమూర్తిగారికి మెలకువ వొచ్చింది కాబట్టి తెల్లవారిందని అర్థం కాదు. కాలం గతి తప్పి నడుస్తోందని కాదు. ఆ మాటకొస్తే ఆయన కాలాన్నే కళ్లెంపట్టి నిలిపివేయగల్డు (హెయిల్ అయిన్‌స్టీన్!) అంటే తెల్లవారినా కళ్లు తెరవడన్నమాట।

సాంబమూర్తిగారు పగలంతా చాలా బిజీగా వుంటారు. పార్టీలతో వ్యాపార విషయాలు ముచ్చటించటం, బేంకు బేలన్సులు బేరీజు వేసుకుని ఏకాంట్రాక్టులో ఏఅధికారికి ఎంత పెర్సెంటేజ్ సమర్పించుకుంటే ఎంతకాజెయ్యవచ్చో- ఇలాంటి ప్రణాళికలతోటే ఆయన కాలం అంతా హరించి పోతుంది. అలా ఆర్జించిన సొమ్ము - తన్మూలంగా సంక్రమించిన హోదా, సంఘంలో పరువు, ప్రతిష్ట, ఉన్నత వర్గాలలో పలుకుబడీ_వీటిని నిలుపుకోటానికీ మరింత పెంచుకోటానికీ; నాగరికుల విలాస కేంద్రం క్లబ్‌కు వెళ్తున్నారంటే ఆయన అనాయాసంగా ఆర్జించిన సొమ్మును తగలేసుకోడానిక్కాదు. అలా ఎవరైనా అనుకుంటే వాళ్ళని ఒఠి చవట దద్దమ్మలా జమకట్టవచ్చు. అసలు వారి కాంట్రాక్టుల్లో తొంభై శాతం అక్కడే సెటిలైపోతూ వుంటాయని ఎంతమందికి తెల్సు?

సరే క్లబ్బుకి వెళతాడు....

అక్కడ మాత్రం ఆయన వూరికే కూర్చుంటాడని అనుకుంటున్నారా! ఉహూ!! అక్కడా ఆయనకి బోలెడంత పని. చెయి ఖాళీ అయిపోయిన ఏ ఇంజనీరుగారికో, లేక ఒ పెద్ద అధికారికో కాస్త చెయి సాయం చెయ్యాలి. లేదా నిన్న సమర్పించుకున్న దాంట్లో ఎంతో కొంత భాగం ఒడుపుగా రాబట్టుకోవాలి. అవసరం అయితే పోగొట్టుకుని (నష్టం మీద కాదు.) అయినా సరే రేపు కావల్సిన పనికి నాందిగా ఇవాళే అవుననిపించుకుని బయటపడాలి. అలా బైటపడి

ఇంటికి చేరుకునేటప్పటికి ఎంత లేదనుకున్నా రాత్రి పన్నెండు దాటుతుంది. అప్పటికే ఒళ్ళంతా అలిసిపోయి మనసంతా విసిగిపోయి వుంటుంది. అలాంటప్పుడు క్లబ్‌లో పెద్దమనుషులు అలా బార్ వైపు చేయి చూపించి మొహమాటపెడితే సరేసరి, లేకపోతే ఇంటి కొచ్చాకయినా ఓ పెగ్గు బిగించకపోతే ఆరోగ్యం చెడిపోదూ !

అలా ఆరోగ్యం గురించి జాగ్రత్త తీసుకుని మెత్తని తల్పం మీద మేను వాల్చేటప్పటికి 'టైం' ఎంతో తెల్సుకోవల్సిన స్థితి దాటిపోతుంది. మళ్ళీ తెల్లారి పొద్దెక్కే వరకూ ఆయన్ని ఎవరూ, ఎందుకూ ఆపలేరు. ఇది ఎమెర్జన్సీని మించిన కౄరశాసనం.

కాని... కాని.... ఆవాళ అఘాయిత్యం జరిగిపోయింది....

.,. వేకువ వెలుగు ధూళి రేపకముందే .... వెలుగు రేఖలు చీకట్ని రేప్ చెయ్యకముందే అప్రాచ్యులెవరో ఆయన నిద్రని చెరిచేరు.

ఆయన నిద్రకి అలా నిలువునా మానభంగం జరిగేక ఆ రోజు ఆయనకు జరగబోయే నష్టం అంకెలవారీగా ప్రత్యక్షమై ఆలవోకగా ఆయన కళ్ళముందు నిలబడి చెడ్డ చికాకు కలిగించింది. విసుగ్గా లేచి వెలుగును శాసించటానికి వేలుతో మీట నొక్కేరు. అది వెలిగి వారి అద్దాల కిటికీల్లోంచి బయటికూడా చేతులు చాచి వినయంగా ప్రకాశించింది.

ఆయన నిద్రాభంగానికి కారణాలు అర్థమైనాయి సాంబమూర్తి గారికి. అయినాకాని అసహనంగా కిటికీ తలుపులు తెరిచి కిందికి చూశారు. కింద పిగ్మీల్లా నేలబారు భారతపౌరులూ, వాళ్ళ నేపథ్యంలో గుజ్జెన గూళ్లలా గుడిసెలూ కన్పించేయి. (ఇరవై సూత్రాల ప్రచారానికే ఇంత ముమ్మురంగా ఖర్చుపెట్టేరే ఇంకా ఆ గుడిసె లేవిటని

ఆయనేం చింత పడలేదు. ఆ విషయంలో ఆయన సంతోషిస్తూనే వుంటాడు. ఆయనకి ఇరవై సూత్రాలూ కావాలి. గుడిసెలూ వుండాలి. ప్రభుత్వ కాంట్రాక్టులూ రావాలి. పనిజేయటానికి గుడిసెల మనుషులూ ఉండాలి.

అక్కడో గుడిసె ముందు అనేకమంది గుమిగూడి సజీవాంధ్ర భాషలో సంభాషణ సాగిస్తున్నారు (వ్యవహారిక పదజాలం గురించి తలలు బద్దలు కొట్టుకునే పడక్కుర్చీ పండితులంతా ఓ క్షణం ఇక్కడ నిలబడితే అధికార భాషకి అవసరమైన టెర్మినాలజీ బోలెడంత దొరకి పోదూ!) ఆ భాషలోని పదాలూ వాటి తాలూకు క్రియలూ అంటే సాంబమూర్తిగారికి చాలా ప్రీతి. అయినా వినటానికి అసహ్యంచుకుంటున్న వాళ్ళ ముఖం పెట్టి— (ఎవరూ అప్పుడు ఆయన్ని చూసే అవకాశం, అవసరం లేకపోయినా)

— పీకలదాకా గుడుంబా పట్టించినా యీ వెధవలకి నిద్రపట్టి చావదేం— అనుకున్నారు.

— పీకలదాకా తాగినా వాళ్ళకి నిద్రపట్టదు.

— ఓ పెగ్గే అయినా తను ఒళ్ళు మరిచి నిద్రపోగలడు—

— రాత్రంతా నిద్రపోకపోయినా తెల్లవారేక వాళ్లు గునపం, పారా చేతపట్టుకుని పనిలో కెళ్ళిపోగలుగ్రు—

ఓ గంట (మామూలుకంటె) ముందులేస్తేనే తనసు ఆ రోజంతా బుర్ర పన్జెయ్యనే చేయదు—

ఈ వెధవ మెరిట్సూ, డిమెరిట్సూ ఎవడిక్కావాలి? ఆ రోజు తన పనంతా పాడైపోతున్నందుకే ఆయనక్కోపం.

కోపంవచ్చి, అక్కడివాళ్ళని అలా ఓ గౌరవనీయుడి ఇంటిముందు వుండనిచ్చినందుకు ప్రభుత్వాన్నీ, మున్సిపాలిటీనీ నోరారా తిట్టాలని

పెదాలు విప్పేడు. కాని.... అందుకు బాధ్యత తనదేనని గుర్తుకువచ్చి ఆగిపోయేడు.

వాళ్ళు కూలీలు—

తన ఆర్జనకి నిత్యం అవసరం అయ్యే ఇంధనం వాళ్ళ శక్తిలో దొరుకుతుంది.

—మార్క్స్ ఆఖండుడివోయ్ ! లేబర్, సర్ప్లస్ వాల్యూ - ఎక్స్ప్లాయిటేషన్ — ఓహ్.

— తత్ ఇవన్నీ పద్దెనిమిదో శతాబ్దపు పాత సిద్ధాంతాలు—

ఇప్పుడు సూత్రాలమీద సూత్రాలు — పదులూ, పాతికెలూ సూత్రాలు. —అన్ని సూత్రాలూ వాళ్ళకోసంవే—యస్. వాళ్ళ గురించేగా తను పడే యాతన. కూలి పుట్టిస్తున్నాడు. భృతి కల్పిస్తున్నాడు .... అవును. అందుకేగా అందుబాటులో వుండేందుకు ఉభయ తారకంగా యింటిముందు ఖాళీస్థలంలో గుడిసెలు వేయించేడు.

— ఎదురుగా వుంటారు. ఎంత పొద్దున్నే అయినా లేపి, అదిలించి పనిలోకి తోలెయ్యవచ్చు—

— దగ్గర్లో వుంటారు. అవసరం పడితే అర్ధరాత్రి, అపరాత్రీ పిల్చి చిన్నా పెద్దా పనులు వారికే చేయించుకోవచ్చు—

కాని, వెధవ పీడ. తెల్లవార్లూ ఒకటే గోల....

కింద....

పిగ్మీల్లో ఓ మరు పిగ్మీ అలా ఆకాశం వైపు చూసినట్టు కిటికీ వైపు చూసేప్పటికి దొర దేవుళ్ళా రూపు కట్టేడు.

ఆ క్లిష్టపరిస్థితిని దొర మాత్రంవే పరిష్కరించగలడనే పేరాశ కలిగించింది ఆ సోషల్ పిగ్మీకి.

చేతులెత్తి దణ్ణం పెట్టేడు.

'దొరగారూ, కొట్టుక సచ్చిపోతన్నారు. ఓ సెనం టిగిరండి బాబూ' అని వరం కోరేడు.

కోరిందే తడవుగా 'కోరిన వరమీని వేల్పు' మేడ దిగి గేటు తీసి బైటకొచ్చేడు.

అయ్యగారు గేటు ముందు ప్రత్యక్షం కాగానే ఆశ్రిత జనం అంతా ఆయన ముందుకొచ్చి నిలబడ్డారు.

'ఏవిటీ గందరగోళం?' ముఖం చిట్లించి అడిగేరు సాంబ మూర్తి గారు.

'దాని ఒల్లుకొవరం సూడండి దొరా.... నిచ్చేపంలాంటి మొగుడుండగా సెందురిడిగాడి గుడిసెలో దూరింది.'

ఫస్టురేట్ ఇన్ఫర్మేషన్.... కాని సమగ్రం కాదు.

'ఎవరు?' అడిగేరు ఆసక్తిగా.

అంతలో జనం మధ్యలోంచి బాణంలా దూసుకొచ్చి ముందు నిలబడ్డాడు వీరన్న. అతను చాలా ఆందోళనగా కన్పిస్తున్నాడు.

'సూడండి దొరా. అది యిన్నాల్లనించితరి లోగిల్లో పన్చేత్తన్నది గందా, ఎప్పుడైనా యెకిలియేసాలు ఏసిందా సెప్పండి. సీతాలు అట్టాంటిదిగాదు. ఒక్కనాటికీగాదు. ఆడే... ఆ గుడిసేటి.. ఆడే ఏ మత్తుమందో జల్లి యెత్తుకుపోయాడు...'

సీతాలు అచ్చం సీతమ్మ వారైనట్టూ, రావణా బ్రహ్మ సెందురిడి అవతారం ఎత్తి ఆమెను ఎత్తుకుపోయి గుడిసెలో దాచుకున్నట్టూ వాపోయేడు వీరన్న.

వీరన్న మాంచి పోతరించి వున్నాడు. సీతాలుకు కావల్సింది

వీరన్నలో వీసమెత్తయినా తక్కువగా కన్పించలేరు సాంబమూర్తి గారికి. ఇన్నేళ్ళనించి ఎప్పుడూ సీతాలు కళ్ళలో వాంఛ కన్పించలేదు. మనిషి కొంచెం నలుపు ఐనా మంచి ఒడ్డూ పొడుగూ అందమైన ఒంపులూ, మగవాణ్ని సూదంటు రాయిలా లాగ్గలిగే సొంపులూ చాలా వున్నాయి. సీతాలు తలంటుకుని, పటిపైపెసల బిళ్ళంత కుంకుమ బొట్టు పెట్టుకుని ఎండలో తలార్చుకుంటే ఆ వయసులో ఆయనకే అప్పుడప్పుడూ మనస్సు చలిస్తూ వుంటుంది.

దొరవారు అలా ఆలోచనలో తేలిపోతూ వుంటే, ఇవతల వీరన్నకి యీ సమస్య బొత్తిగా ఆయన తలకెక్కనట్టు అనుమానం పొడకట్టింది.

'తఃవరు కొంచెం యీతలికి రండి దొరా మీకే తెలుత్తది' అని ఆయన చేయి పుచ్చుకోబోయి, తన అర్హతను మర్చిపోయినందుకు చిన్న బుచ్చుకుని, ఒక టార్చిలైటు మాత్రమే లాక్కుని ముందుకు నడిచేరు. అతని వెంట వెళ్లేరు సాంబమూర్తిగారు.

చంద్రిన్న గుడిసె వీరన్నకి నాలుగైదు గుడిసెల అవతల వుంది. అక్కడ ఆగి తలుపులేని గుడిసె లోపలికి టార్చి ఫోకస్‌చేసి—

'సూడండి దొరా.... ఉప్పుడు సూడండి...' అన్నాడు.

లోపల సీతాలు బొంతెన కాళ్ళమీద కూర్చొని ముఖం మోకాళ్ళలో దాచుకుంది. చంద్రన్న చాపమీద పడుకుని తనకేం సంబంధం లేనట్టు పైకి చూస్తున్నాడు.

'సూడు దొరా ఆ లంజకొడుకు ఏమీ ఎరగనట్టు గుడిసెలో దూరి తొంగున్నాడు.'

దొరగారి వెనకే మళ్ళీ అందరూ వచ్చేరు.

'దొరగా రొచ్చారు బైటికి రండిరా సెందుర్డూ.'

వీల్చేడో పెద్దమనిషి.

సాంబమూర్తిగారికి పరిస్థితి కూలంకషంగా అర్థమైపోయింది. ఆ వ్యవహారంతో తనకెట్టి సంబంధమూ లేదు. కలుగజేసుకోవల్సిన అవసరం కూడా కన్పించదు. కాని సీతాలు, తన యింట్లో పన్జేసేపిల్ల ఇంత ఇమ్మోరల్‌గా బిహేవ్ చేస్తే ప్రిస్టేజికి మాత్రం భంగంకాదా।

'బయటికి రావే సీతాలూ' అన్నాడు అధికారికంగా.

కొంతసేపు సీతాల్లో ఏమీ చలనంలేదు.

ఏమనుకుందో ఏమో కొంతసేపటికి లేచి గుడిసె గుమ్మందూరి బయటకొచ్చి తలొంచుకుని నిలబడింది.

'అర్ధరాత్రి వాడి గుడిసెలో నీకేం పనే.'

సీతాలు పులకలేదు పలకలేదు.

'నిన్నే. ఎందుకెళ్ళావూ అనడుగుతున్నా' గద్దించేడు.

'అద్దరేతిరి ఆడది మొగోడి దగ్గిరి కెందు కెల్తదో తెలవదేటి?' ఎదురుప్రశ్న వేసింది సీతాలు.

'ఎంటే ఆ తల పొగరూ ! ఎవరిముందు నుంచున్నావో తెల్టం లేదేంటె ?' కసురుకున్నాడో కూలీ.

సాంబమూర్తిగారికి తిక్క రేగింది.

'సరిగా చెబుతావా తన్నమంటావా ?' అన్నాడు.

ఈ కేకలకి మిగిలిన యిళ్ళల్లో జనంకూడా లేచి బయటికొచ్చేరు. మామూలు కూలీల గొడవలు వాళ్ళకు మామూలే. అంతగా పట్టించు కోరు. కాని కొత్త కంఠం విన్నాక వాళ్ళకి వుత్కంఠ పెరిగినట్టుంది.

వాళ్ళని చూశాక సాంబమూర్తి గారికి పౌరుషం మరింత పెరిగి చేతికర్ర పైకెత్తి ముందుకెళ్లేరు.

వీరన్న సాంబమూర్తి గారికి అడ్డం వెళ్ళి—

'కొట్టకండి బాబూ దానికేం తెలవదు' అని వేడుకున్నాడు.

'జీసస్ అచ్చం ఇలానే అని వుంటాడు.

'చెప్పు....' కర్ర నేలకికొట్టి గద్దించేరు సాంబమూర్తిగారు.

'చెప్పానుగదండి' అంది తలొంచుకునే.

'ఇలాంటి మొగుడుండగా వాడి దగ్గరికెందు కెళ్ళేవు ?'

'మాట్లాళ్ళేదు సీతాలు. ఒట్టి పిచ్చిప్రశ్న అనుకుంది.

'చెప్పాలి ?'

ఈసారి మెల్లిగా ముఖం ఎత్తి సాంబమూర్తిగార్ని చూసింది. కాస్సేపాగి

'అనూరాదమ్మగారికి పండంటి డాక్టరుబాబు నిచ్చి పెళ్ళిసేసారు గందా, మరాయిన్నొదిలేసి ఎందు కెళ్ళిపోయింది ?'

కొంచెం వెనక్కు తగ్గాడు సాంబమూర్తిగారు. అయినా ఏదో చెప్పాలి.

'దానికి యిష్టం లేకపోయింది. యిష్టమున్నవాణ్ణి పెళ్ళాడింది' అన్నాడు.

'మీకేనా ఇట్టా యిట్టాలు మాకు లేవేంటి ? యీరన్నంటే నా కిట్టంలేదు. ఇట్టమున్నోడి దగ్గిరి కెళ్ళిపోయాను. మీ కూతుకు సేసుకున్నదీ పెళ్లే అయితే నాదీ పెళ్లే' అంది తెగేసి.

సాంబమూర్తి గారికి నోట మాట రాలేదు.

— తనకున్న ధనమూ, పలుకుబడీ ఒక సామాన్య స్త్రీముందు ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోయేయి—

పక్కనెవరో నవ్వినట్టు అనిపించి మరింత కృంగిపోయేడు.

'పెద్దోళ్ళ గొడవలు నీకెందుకే సీతాలూ' అన్నాడో ముసలికూలీ. సాంబమూర్తిగారే తగ్గటం చూసేప్పటికి సీతాలంటే అతనికీ భయం పుట్టుకొచ్చింది.

'యేం పెద్దోళ్ళు లేసిపోతే పేమా, పేదోళ్ళు లేసిపోతే రంకూనా' అని మళ్ళీ ఓ బాంబు పేల్చింది.

ఎవరికీ నోట మాటరాలేదు.

సాంబమూర్తిగార్ని ఎవరూ ఎప్పుడూ ఎదిరించి ఎరగరు' ఆయనింట్లో పనిచేస్తూ వుండి కూడా సీతాలు అంత నిర్భయంగా దులిపే సేప్పటికి అంతా మూగవాళ్ళయిపోయేరు. సాంబమూర్తిగారి పరిస్థితి కూడా అదే. ఏమన్నా, ఏం చేసినా నిలిచేట్టులేదు.

'ఛీ! వెధవ అలగా జనం' అనుకుంటూనే వెళ్ళిపోయేరు.

వెళ్ళిపోయి మంచంమీద ఒరిగేరు.

జరిగిందంతా ఏదో పీడకలలా అనిపించింది. గతం పగబట్టిన తాచులా పడగవిప్పి బుసకొట్టింది.

—ఒకే ఒక్క కూతురు అనూరాధ. ఆమెకోసమే తను అన్ని అవతారాలూ ఎత్తి సంపాదించేడు. డాక్టరు చదివించేడు. ఆస్థి బైటికి పోకుండా విదేశాల్లో డాక్టరై తిరిగొచ్చిన మేనల్లుడికిచ్చి పెళ్ళిచేసేడు. అతనికి అందం, అయిశ్వర్యం చదువూ—అన్నీ వున్నాయి. అన్నిటి కంటె అతను అనూరాధని అమితంగా ప్రేమించేడు. ఆరాధించేడు. అయితేనేం ఆమెకు నచ్చలేదు. అతన్నెప్పుడూ కన్నెత్తి చూళ్ళేదు. తాకితే ఆత్మహత్య చేసుకుంటానని బెదిరించింది.

—పై చదువు పేరుతో ఇంగ్లండు వెళ్ళిపోయింది అనూ. అక్కడే ఎవర్నో పెళ్ళిచేసుకుంది. చాలాకాలం వరకు అది వర్తమానలా

తన్ను బాధపెట్టింది. తర్వాత అంతా మర్చిపోయేడు. మర్చిపోడానికి మరింతగా పనిలో నిమగ్నమై రెట్టింపు సంపాయించేడు—

సీతాలు రెండ్రోజులు యింట్లో పనికి రాక పోయేప్పటికి మున్సి పాల్టీవాళ్ళు సమ్మె చేసినంతగా బాధపడిపోయేరు వాళ్ళు. సీతాలు అంటే యింట్లో అందరికీ తగని యిష్టం. ఏ పనైనా చెప్పనక్కర్లేకుండా చక్కబెట్టుకుపోతుంది. ఆమె రాకపోయేప్పటికి ఎవరికీ కరచరణాలు ఆడలేదు. మరో పనిమనిషిని పెట్టుకోవాలంటే ఆ యింటావిడకి మన స్కరించనూలేదు. అంత జరిగేక కూడా ఆ యిల్లాలు సీతాలును ఒదులుకోలేక పోతోంది, మూడోరోజు పని కుర్రాణ్ణి పిల్చి —

'సెంద్రిగాడి గుడిసె దగ్గరికెళ్ళి సీతాల్ని పిలుచుకురారా' అని పంపించింది.

వాడు వెంటనే తిరిగొచ్చి —

'అక్కడెవల్లూ పలకడం లేదండమ్మా' అని చెప్పేడు.

ఆమే స్వయంగా పిల్చింది.

'ఇక్కడండమ్మగారూ ...' అంటూ వీరన్న గుడిసెలోంచి బైటకొచ్చింది సీతాలు.

'పనికి రావటం లేదేమే' అనడిగింది.

'మొన్న అయ్యగార్ని ఏమేమో అన్నానండమ్మగారూ, మొకం సెల్లటంలేదు' అంది.

'ఏడిశావ్ లే రా....' అని తీసికెళ్ళింది యజమానురాలు.

ఇదంతా గమనిస్తూనేవున్నాడు సాంబమూర్తిగారు.

'మళ్ళీ మొగుడి దగ్గరి కెళ్ళిపోయావేంటే సీతాలూ' అనడిగింది ఇంటావిడ.

అవునని చెప్పింది సిగ్గుపడుతూ.

'రెండు రోజుల్నించీ కూడూ కుమ్మా లేకుండా గుడిసెలో తొంగుని ఏడుత్తుంటే తెలిసి యెల్లకుండ వుండలేకపోయానండమ్మ గారూ! నన్ను సూడగానే బావురుమన్నాడండి. నువు లేకపోతే బతక లేనే సీతాలూ అని యేడ్చినాడండమ్మా. నానూ ఆడదాన్నే. సెట్టంత మొగోడు నాకోసం యేడిశాడంటే ఆడికెంత పేముండాలి సెప్పండి.'

'మరెందుకెళ్ళేవే?'

'యీరన్నకి నానంటే ఇంత మనసని యెరక్కపోయానమ్మా'... యెదవ పిచ్చమ్మా.... యీడికాడ పిల్లలు పుట్టడంలేదని ....' అని ఆగిపోయింది.

కాస్సేపుండి

'యెదవ పిల్ల లెందుకులెండమ్మగారూ.... మనసున్న మొగోడు .... మళ్లీ దొరుకుతాడేంటి!' అంది.

కూతురూ, మేనల్లుడూ మనసులో మెదిలేరు సాంబమూర్తి గారికి. కూతుర్ని బతిమాలుతోన్న అల్లుడి రూపం కళ్ళెదుట కట్టి గట్టిగా కళ్ళుమూసుకున్నారు.

★